

butlletí infomatiu de
l'**A**grupació **C**ultural de **P**orreres

Dep. Legal P11-76/1979

maig 1979

editorial

Avui, maig de 1979, després de tres anys i mig de la mort de — l'anterior Cap d'Estat i del coronament de l'actual rei d'Espanya, després de la promulgació d'una nova Constitució elaborada pels representants dels partits polítics que foren elegits pel poble a les eleccions de 15 de juny de 1977, molt poc després d'una altra consulta popular que ha reestructurat el Parlament i ha establert l'actual equilibri de forces polítiques que ostentaran el poder legislatiu al nostre Estat durant els propers quatre anys i fins i tot acabant d'estrenar els primers Ajuntaments elegits pel poble, tothom estarà d'acord en que formalment pertanyem al — conjunt de Països que tenen com a forma de govern una democràcia de tall occidental. Però, — ¿Es això suficient per a dir que som un país democràtic, que les regles democràtiques són el de-

convivència i hàbits democràtics

càleg que orienten el nostre que fer i la nostra convivència? És indubtable que a l'hora de contestar aquesta pregunta ja hi hauria més reticències. I és que no es pot construir una societat democràtica solsment amb una sèrie de decrets oficials i unes eleccions generals. Hi cal alguna cosa més: una educació per la democràcia, el convenciment ferm de tots i cada un dels ciutadans que integren aquesta societat de que la millor forma d'organitzar la convivència és aquella que es basa en el respecte mutu, en la tolerància, en el reconeixement dels drets dels demés i en la veritadera solidaritat entre tots els seus membres. Únic sistema, en definitiva, que ens pot dur a la consecució de la pau fonamentada en la justícia.

Es per això que tot aquell que creu en els valors anteriorment anomenats té el deure d'aplicar i defensar els hàbits democràtics dins els grups socials en que es mou, entenen per tals a la família, el lloc de treball,

les entitats d'esplai, el poble, ... I aquí és quan es fa totalment imprescindible l'anàlisi personal de cadascú de nosaltres sobre el nostre comportament en les relacions amb els demés dins els àmbits citats.

Sols si vivim la democràcia d'una forma quotidiana, reflexant-se en cada una dels nostres actes de relació amb els altres, serem capaços d'apreciar els seus valors i aprendem a estimar-la.

Tot això és essencialment aplicable a l'àmbit del nostre poble de Porreres, i sinó imaginau-vos ho en el moment en que cada un dels que l'integram siguem capaços de comprendre i respectar els altres, sense distinció d'ideologies ni creences, indistintament de quina sigui la forma de vida, que fent ús del seu dret a la llibertat, hagin escollit.. Acceptant i respectant inclús aquells que no acceptin ni respectin, perquè així és la democràcia: admet i respecta al seu si inclús els que la voldrien destruir.

El glosador és un personatge de la nostra cultura que està a punt de desaparèixer perquè el camp d'acció que tenia assignat ha estat ocupat per altres elements, elements que són quasi sempre aliens als interessos - del poble i estan lluny del seu control.

El glosador, hereu possible dels trobadors medievals, complia, entre altres, una tasca que podríem anomenar informativa, quan no es disposava d'altres mitjans adequats per al poble. Naturalment, avui en dia, la televisió, la premsa i la ràdio l'han desplaçat i, al mateix temps, han fet "notícia" fragments de la realitat que abans no ho eren, gràcies a una selecció realitzada amb l'intenció de beneficiar a la classe "propietària" d'aquests mitjans de comunicació.

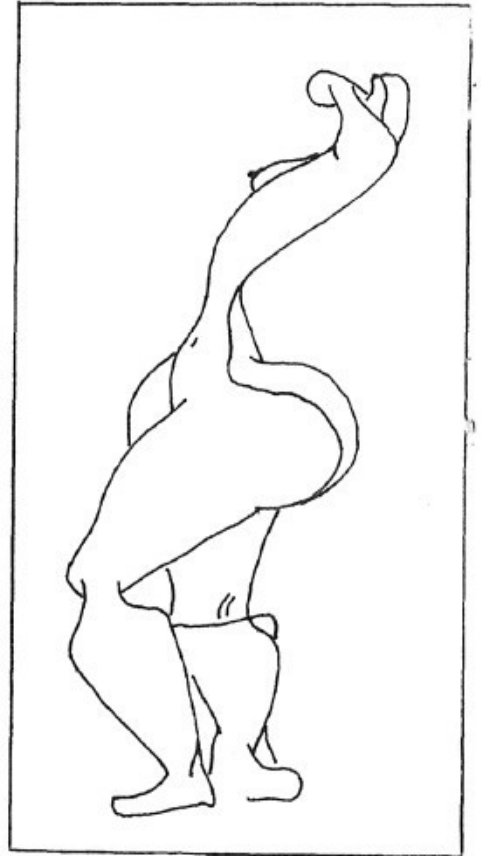
Per un altre costat, el glosador, a través de les seves cançons, vehiculava una comunicació que s'establí entre les distintes zones de l'estrat social ocupat pel poble baix, per les capes populars, i, alhora, exteoritava els seus sentiments i donava opinions, amb actitud a vegades seriosa i a vegades irònica i burlesca, sobre la vida i la condició de l'home en totes llurs manifestacions (amor, religió, política, etc.) sense deixar mai el seu punt de vista d'home de poble.

Quan calia, el glosador era capaç de raonar les seves opinions i de defensar-les de l'atac d'altres que no pensaven com ell; aquesta defensa es feia, generalment, davant un públic que ben aviat es sentia identificat amb alguna de les postures exposades perquè, encara que mai hagués fet discurs el seu pensament, sabia destriar quan unes paraules, malgrat fossin dites per un altre, es corresponien amb el seu pensament. Es curiós de veure com a vegades el públic s'exaltava i arribava a la violència física, mentre que no es coneix cap cas de glosadors que hagin anat més lluny de la disputa verbal -moltes vegades, però, dura i radicalitzada—.

Aquestes seccions públiques d'enfrontaments de parers han estat substituïdes per altres formes més allunyades del poble de les quals ja no és capaç de sentir-se'n ni tan sols espectador (debats de la classe que sia a través de la premsa, la televisió i fins i tot els col.loquis públics).

Els glosadors pensaven com les capes populars perquè ells n'eren part, i, amb més o menys encert, defensaven els seus interessos mitjançant les paraules. Actualment la gent del poble no pot teoritzar sobre cap aspecte de la vida (social, físic, etc.), el sistema establert únicament tolera les opinions dels "especialistes", perquè sap com controlar-los, i el debat sobre tot allò que ens afecta es manté per damunt les possibilitats de comprensió de la gent "normal" per evitar que aquesta intenti participar-hi. L'opinió del poble no té accés a la publicitat, a la difusió, i per això es fa necessari que ens preocupem per recuperar o per dotar-nos d'uns mitjans que permetin la circulació de les nostres pròpies idees, de la nostra visió del món, entre noltros mateixos.

Aquesta evident desaparició del glosador de la nostra societat l'hem de veure com a símbol

de la marginació del mateix poble del mercat de les idees -n'és únicament consumidor—, controlat aquest per un ens molt complex, fidel servent dels interessos dels que es troben a les altes esferes de poder.

Malgrat aquesta situació tan poc propícia als glosadors, encara en podem trobar alguns, moltes vegades ja quasi absolutament inactius, i d'entre els de Porreres avui volem parlar de L'Amo En Joan Cudem (Joan Trobat), de setanta dos anys d'edat, pagès i pare de família nombrosa.

Darrerament, a més de glosar a les rotllades d'amics i dins els cafès que més freqüenta, l'hem pogut sentir recitar -mai canta, segons ell perquè té mala veu— davant un públic més ampli (ses Festes Pageses, la festa del 25è. aniversari de la cerretera de Montis-Sion), improvisant gloses o recordant-ne de velles.

Per mostra oferim una glosada que va fer fa una partida d'anys dins "Sa Llosa" per contestar al senyor de la possessió on estava el qual l'havia tractat, amigablement, de "perdut" perquè estava dins el cafè en lloc de fer feina.

Me deis perdut i jo som Trobat de
 rel
 perquè es meu padrí ja ho era;
 som fill de na Maria Colomera,
 d'aquella que tengué casera
 amb en Rafel de Son Cudem.
 I som l'amo de Son Verdera,
 i men es sementers ben arreglats
 de roques els tenc ben equipats,
 i també hi ha qualque esparaguera,
 i es cards me va de primera
 perquè els men ben cuidats.
 I quan ve s'estiu damunt s'era
 faig una paia de primera
 perquè es cards hi duc mesclats
 i qualque brot d'esparaguera,
 i me surt un variat
 d'aquells que se diu de primera.
 I llavors, vós ja ho sabeu
 que l'amo de Son Verdera
 pateix de mal conrador
 perquè té cada racó
 embardissat tot de romaguera,
 i seguint per sa vorera
 que sols no en pot passar un ca—
 çador,
 però ho fa per estalviar es pastor
 i venir aquí a veure sa tavernera.

A més de la seva pròpia presen—
 tació, en aquesta glosa hi descu—
 brim la irònica i desencantada ac—
 ceptació, habitual entre els page—
 sos, dels contratemps i entrebancs
 —aquí únicament naturals— que els
 homes del camp troben constant
 ment en la feina.

Estilísticament veim que es ba—
 sa sobretot en una combinació de
 tres rimes d'una forma bastant
 lliure i en una mètrica no gaire
 exxacta, com ocurr a quasi totes
 les gloses i cançons que d'ell co—
 nec, característica que l'allunya
 dels millors glosadors, però que
 demostra clarament la situació d'im—
 provisació en què han sorgit. A
 més d'haver compost gloses i can—
 çons originals, n'han adeptades al—
 gunes ja conegudes a la realitat de
 Porreres, com és l'adaptació, que
 féu de "Es testament d'es porc"

Senyors i senyores,
 voleu escoltar
 d'un pas que va passar,
 això fa molt poc temps,
 d'es porc d'en Tomeu Creu
 que d'es seus béns
 va voler dispondre,
 se va determinar a compondre
 un testament;
 i es verro d'es Tast
 estava tot content
 perquè se pensava
 que s'heretat seria seu,
 i tot va ser neu,
 va quedar amb so pretenir:
 "Na Jeroni de Ca'n Creu
 faig s'hereu meu,
 i també vull que d'es lleu
 se'n facen moltes taiades.
 Es veïnats i ses veïnades
 que hi siguin per berenar,
 i l'amo'n Tomeu Creu
 que faci un bon dinar,
 pompós i gros,
 amb molta carn i arròs
 per a tots es matancers
 i Na Jerònia
 que no plangui es doblers
 per comprar suc
 que se puguin omplir es buc
 tant com voldran;
 i també man p'es meus dols
 que Na Jerònia faci
 un sac de bunyols
 per sa darrerria;
 i en Toni de Son Lluís
 i en Tomeu Pere Quela
 que també hi siguin
 que contin un "cuento" o dos
 o que me facin gloses,
 perquè ho sé que aquestes coses
 m'assistiran,
 me trauran d'es torment gran
 quan Déu voldrà;
 i an el senyor escribà
 li deixaré ets ulls
 perquè no me facifa embuis
 quan l'escriurà,
 i an el senyor Tomàs
 li deixaré es nas
 perquè duu el senyor Serràs

per dins sa capsà,
 que mantengui sa clastra
 tant com viurà.
 I a sa trutja d'En Filai
 i a sa d'en Benet Poll
 els deixà que ningun sedoll
 les faci profit,
 sempre vagin cul pansit
 i amb sa panxa ben prima,
 que ho siguin com sa llima
 d'un argenter."
 I amb això en Pep Melò se'n venç
 amb sa llegatari
 me troba sa trutja d'En Filai
 ja morta
 i ja ho era necessari
 d'excorxar-le
 i sa carn sabeu on va ser
 allà d'allà es bordell;
 i l'amo d'Es Baulenes va dir:
 "Es que això, podríem salar sa p
 per aprofitar qualque cosa,
 podríem fer un coixí".
 I en Jaume de Son Vallets
 ho va dir, en veritat,
 que l'amo d'Es Campot
 arrissat anava
 quantra sa perla
 i se mirava sa gèl.lera
 allà escorxava.
 I en Meló que va dir an en Filai:
 és que s'espina ja li feia rai",
 i sa dona d'en Filai va dir va dir
 "és que no havia vista mai
 tanta de magror".
 I en Filai va dir:
 "Jo per mi això aniria millor
 tirar-ho en es Paiàs
 i no crec que cap milà
 ni cap ca, sols res aixecàs".

Senyors i senyores
 voleu escoltar
 que tot amb un mot
 ho vui acabar
 i es qui no ho creu
 és dins es poble de Porreres
 i ho pot anar a cercar.

JOAN MELIÀ.

sobre el topònim **PORRERES**

Dins el procés de reivindicacions i recobrament de la nostra identitat com a poble fa un parell de mesos que en un diari, de circulació lliure, reivindicàvem en un breu manifest el retorn dels noms populars als carrers i places de la nostra vila. Avui i ací, insistim en aquest sentit volent posar de manifest també el retorn, de manera oficial, del nom de PORRERES prescrivint de la forma PORRERAS vivint en l'actualitat..

Després de la conquesta de l'Illa de Mallorca per les hosts catalano-aragoneses comandades pel rei Jaume I, es va procedir al repartiment de les terres entre els principals senyors i cavallers corresponent al terme de Porreres al comte Nunyo Anç el qual, tot seguit, ho va distribuir entre els seus col·laboradors. Sembla que des d'un principi l'alqueria de Porreres (no sabem el nom que tendria en l'època musulmana) pertanyé a un tal Guillem de Porrera (poble de l'actual província de Tarragona) del qual prengué el nom. És sabut que el nom del lloc té procedència dels nous pobladors

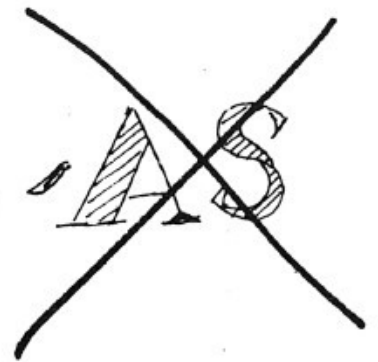
s'esdevingué, en moltes ocasions, llinatge. Per tant Guillem i els seus familiars eren els "Porreres" els quals donaren nom a l'alqueria.

Gaire bé en tota la documentació guardada a l'Arxiu del Regne de Mallorca o en altres, relativa als segles XIII-XVII, es troba sempre la forma Porreres o en tot cas la forma llatinitzada Porreriis o Porrariis. Serà a partir de la castellanització que suposa el Decret de la Nova Planta de principis del segle XVIII quan la nostra vila serà coneguda a nivells oficials amb el nom de Porras.

Per altra part el nom de la nostra vila té forma de plural així com el no hi ha ningú que tingui Senelles o Esportes o en el cas de poblacions de parla castellana Covarrubias (Burgos) o Valdepeñas (Ciudad Real). A les hores disposam d'una altra argumentació per a reivindicar la grafia en la terminació en ES, és a dir, seguint les normes ortogràfiques de la nostra llengua els plurals acaben en I

En tot el que acabam d'exposar, o sia, una explicació des del punt de vista històric i lingüístic, creiem que pot servir com un intent d'explicació d'un tema prou important a l'hora de fer una anàlisi de la personalitat del nostre poble.

Maria Barceló

FA 46 ANYS...

apareixia el periòdic **PORRERAS**

Dia 2 de maig ha fet exactament 46 anys que per primera vegada sortia al carrer el periòdic "PORRERAS". El seu equip de redacció estava constituït de la següent manera: director Don Miquel Roselló, administrador Don Josep Miró, corrector de proves don Gabriel Mora, i els redactors Don Francesc Noguera, Don Antoni Sagreres, Don Joan Janer i Don Miquel Ximelis. Si bé el primer i el tercer dels redactors es donaren de baixa com a tals -per incompatibilitat amb el director, segons diuen ells a una carta o-

berta- un més i mig més tard, i Don Miquel Ximelis ho feu després de dos mesos i mig.

En el primer número es publica una salutació explicant els motius de la seva publicació, una declaració d'apartidisme polític i uns articles firmats amb pseudònim.

Són de destacar, per la seva freqüència, les col·laboracions de "Duende" i les de "Onís". Aquest darrer és autor d'uns nombrosos i encisos articles, escrits en català, defensant l'ensenyança privada en front de l'ensenyança estatal única.

CONEIXEM LA CORAL ?

La CORAL DE PORRERES, és una entitat que treballa al nostre costat, al costat de l'Agrupació Cultural, en el quefer diari de la cultura disn el poble de Porreres. És clar que la Coral té una incidència important en el terreny de la cultura, malgrat el limitat camp d'acció que les funcions pròpies d'un grup d'aquestes característiques suposa.

Des d'aquest periòdic no podíem deixar passar per alt l'actual bon moment musical i artístic de la nostra Coral, posat de manifest tant en els acurats concerts que ha oferit darrerament com en el montatge de l'obra teatral en forma de sarsuela "Ai Quaquín que has vengut de prim", en col.laboració amb "Aires de Monti-Sion" i la Filarmònica Porrerenca, obra que ha merescut esser seleccionada per a la Mostra de Teatre d'enguany a celebrar en el Teatre Principal de Ciutat. L'acceptació d'aquest montatge ha estat grossa, duent tretze representacions, que no és poc.

Cal dir que el director és Sebastià Melià, i en el "Quaquín" la part escènica ha estat a càrrec de Bartomeu Barceló, president de l'entitat. Unes quaranta persones componen la coral.

Podríem afegir que el proper dia 29 de maig s'assistirà a la Trobada de Corals que tindrà lloc a Llubí. I aquí demanaríem, ¿quan es farà a Porreres?

Després d'alguns anys de baix nivell el "coro parroquial" va passar a denominar-se Coral de Porreres, iniciant el relleu, en més o manco independència, a la que evidentment està lligada més per raons d'estatge, lloc d'assaigs i concerts, tipus de música, etc. que altre cosa, con l'aspecte econòmic, per exemple. Això gairebé preocupa, segons els entrevistats.

Agnès Sitjar (Sa mare d'En Quaquín) més de vint anys als diversos coros porrerenca i una ample experiència teatral diu: "Si no es coneix no es pot donar compte ningú del que representa la coral, nosaltres crec que passam un poc desapercebuts. La gent no veu les hores i hores de sacrifici que hem de fer". Em quant a la comèdia que ara representen creu que l'èxit es degut principalment a la part cantada, però tots hi tenen que veure, afegint que ells -a nivell de grup- no donen massa importància al fet d'anar o no a la Mostra, "més que per nosaltres ho feim per Porreres". En Toni Segura, un dels impulsors de la "nova" Coral, creu que no és rentable anar a Sa Mostra, però -diu- "havíem d'anar-hi, no pots dir que no, tot plegat suposa una experiència i una satisfacció, i molts d'assaigs, sobre tot".

- "Volem una Coral de Porreres on el jovent tenga pretensions d'anar-hi. Hi pot entrar qualsevol si serveix, sense cap mena de condicions ni edat. Cantar en el coro és beneficiós per la mateixa persona en si, és un al.liciant espiritual" (A. Segura)

- "Es una pena que no comenci més gent jove, perquè nosaltres (riu) qualche vegada nos retirariem. Fa falta voluntat i un poc d'esperit de sacrifici". (Agnès Sitjar)

El passat 23 d'abril la Junta directiva de l'Agrupació Cultural es reuní amb D. Francesc Sastre, Batlle de Porreres, prèvia sol·licitud d'audiència per part de l'Agrupació per a tractar amb el nou primer mandatari del nostre Ajuntament una sèrie de qüestions sobre la situació de la cultura a Porreres i a Mallorca.

La reunió s'allargà més enllà de les dues hores, i en un clima de màxima cordialitat, la junta informà a D. Francesc dels objectius que s'assignen a l'Agrupació, així com de la problemàtica amb que s'enfronta. D. Francesc mostrà viu interès per tot el que li fou exposat, ja que segons paraules seves la cultura és el fonament de tota relació humana i d'aquí la necessitat de desenvolupar una política ben duita en aquest sentit, encara que les dificultats sempre hi són i que la principal sempre sol ser l'econòmica, ja que sense doblers poques coses es poden posar en pràctica, i que per poder arribar a aquests doblers serà molt necessari lluitar fermement de cara a l'Estatut d'Autonomia. Entre els temes tractats hem de destacar la problemàtica de la joventut, la manca d'una biblioteca pública ben acondicionada, la normalització de la nostra llengua, la participació popular a tots nivells, i el grau de col·laboració entre les dues entitats: Ajuntament i Agrupació Cultural. Així mateix fou presentat al batlle un document elaborat per la junta directiva de l'Agrupació on es demana al nou consistori es pronunciï sobre una sèrie de punts com són la rotulació dels carrers de Porreres amb el seu nom popular, la promoció de l'ensenyament de la llengua catalana, la creació d'una biblioteca municipal amb un arxíu, entre altres coses. El batlle prometé que s'estudiaria el document presentat.

"La cultura és el fonament de tota relació humana..."

La nostra cultura no pertany a cap sector social ni a cap partit en exclusiva.

La junta, vists els resultats de la reunió, considera l'entrevista com a positiva, i que pot resultar un punt de partida interessant de cara a desenvolupar una política cultural coherent. De totes maneres, fa falta dir que l'Agrupació col·laborarà en tot allò que estigui al seu abast amb el consistori municipal sempre i quan la política cultural duita a terme pel nou Ajuntament estigui d'acord amb allò que per cultura l'Agrupació entén, i creim que va quedar prou clar durant l'entrevista que tan amablement ens fou concedida pel nou batlle de Porreres D. Francesc Sastre: el concepte eminentement popular del sentit de cultura i la unitat lingüística i cultural dels Països Catalans. Ambdós principis són l'origen on graviten tots els altres

que conformen el que entenem per cultura o conjunt de realitzacions pràctiques, valors, signes i formes que motiven la conducta social i individual, així com la modificació i reproducció d'aquest concepte dins un poble al llarg de la seva història. És per això que el sentit de cultura per nosaltres entre en contradicció amb qualsevol tipus de dirigisme o imposició oficial, és a dir que qualsevol intent d'organització d'una política cultu

La junta, vists els resultats de la reunió, considera l'entrevista positiva.

organismes propis, amb la participació activa de les organitzacions culturals i cíviques del nostre país, en el cas local, per les del nostre poble, donant el protagonisme que li pertoca a les classes populars, i deixant ben clar que la cultura mallorquina (catalana) no pertany a cap sector social ni a cap partit en exclusiva, al contrari a tot el poble. Aquesta política ha de tenir una orientació ben determinada: estimular el desenvolupament de la personalitat de l'individu i alhora possibilitar la seva realització individual o col·lectiva.

Un altre aspecte serà el de la necessitat de l'ensenyament en la nostra llengua i amb continguts culturals propis de la nostra nació, que es converteix en una exigència prèvia a qualsevol plantejament de política cultural. També una política cultural mallorquina no pot oblidar el patrimoni cultural legat pels nostres avantpassats a través de la protecció dels arxius, patrimoni artístic, i del patrimoni natural, medi determinant de la nostra vida social i que ha de preservar-se en les millors condicions possibles per esplai i goig de nosaltres i els nostres descendents.

Es a partir d'aquests punts mínims que sintetitzen el que entenem per cultura, que l'Agrupació pot oferir i oferirà col·laboració, no tan sols a l'Ajuntament, sinó a tot el que vulgui lluitar amb ella per tal d'aconseguir aquests objectius, lluita justificada per tal d'arribar a un nivell de vida millor per tots al nostre poble de Porreres i al de Mallorca en general.

LES SECCIONS

català

HA FİNAT AL CURSET DE CATALÀ.

El darrer dissabte d'abril va tenir lloc la darrera classe del curset de català, que s'ha anat impartint durant cinc mesos al local de la nostra Agrupació.

Les classes ha estat seguides amb interès i profit per una vintena de persones. Les lliçons han estat donades per D. Rafel Ferrà, mestre al qual l'Agrupació vol donar des d'aquestes pàgines les gràcies.

També volem dir, que el proper hivern, vista la bona acollida d'aquesta activitat, està previst el començament d'un nou curset que possiblement es desenvoluparà a dos nivells: un per iniciats i un altre a un nivell més elemental.

escacs

ELS NOSTRES JUGADORS ALS

CAMPIONATS INDIVIDUALS

A Santa Margalida es varen jugar enguany durant deu setmanes els individuals illencs. Els nostres jugadors assoliren en general una bona actuació. A primera categoria Salvador Estelrich aconseguí el quart lloc amb set punts, quedant a mig de l'ascens, Bartomeu Roig fou quint amb sis i mig i Jordi Oliver desè amb cinc punts i mig, mentres que Joan Barceló va fer quatre i mig i el lloc 17è., i Jeroni Palerm tres i mig i la posició n'umero vint i cinc. Participaren trenta quatre jugadors dels quals acabaren vint-i-vuit.

En quant als juvenils el millor resultat l'aconseguí Jaume Cerdà amb cinc punts i el 14è. lloc, seguit pel que respecta a nosaltres per Pau Sorell (22) i Joan Sorell (25) amb quatre punts. Jaume Gil

es va retirar faltant dues rondes quan tenia també quatre punts. Jugaren inicialment 40 juvenils acabant el torneig 28 d'ells.

Es imminent, per altra part, el començament del VIIè. Torneig Social d'Escacs 1979 amb el patrocini de "La Caixa" al nostre local social, amb l'intervenció dels deu millors escaquistes porrerencs.

Llibres per a l'Agrupació

La Delegació del Ministeri de Cultura ens va comunicar que pròximament ens enviarà una partida de doscents llibres que pasaran a formar part del patrimoni de l'Agrupació i que juntament amb els pocs que tenim constituirà un embrió de biblioteca pública de la que tant necessitat està el poble de Porreres.

De moment desconeixem els títols els quals farem públics en el moment en que ens arribin.

En relació a aquest fet, som conscients de que malgrat l'Agrupació arribi a tenir una petita biblioteca aquesta mai podrà ser substitutiva de la tan ansiada i necessària Biblioteca Municipal.

LLIBRES

UNA COL·LECCIO DE LLIBRES
CATALANS A L'ABAST DE TOTHOM.

Edicions 62 fa una bona partida d'anys va iniciar una col·lecció de llibres de butxaca ("El Can^ugur") en la qual s'agrupen obres d'autors en llengua catalana i també traduccions d'autors estrangers de primera línia (H. Boll, Fromm, Simenon, Pavese, etc.).

En total ha aparegut una cinquantena de títols que interessin sobretot, als aficionats a les narracions i a la novel·la.

Els preus dels llibres sempre es mantenen entre 100 i 200 pts., i es poden trobar a qualsevol llibreria de Ciutat. Els darrers títols apareguts són: "Metello" de Vasco Pratolini, "Ariatna al laberint grotesc" de Salvador Escribà, "La por a la llibertat" d'E-

un fet desagradable

Es de domini públic que el local de l'Agrupació està obert per a tot hom i que tot aquell que vol anar-hi troba la clau al pany a qualsevol hora del dia. A més, allà no hi ningú que actui de vigilant sobre les coses que hi dins el local, dons entenem que tots som co-responsables i co-propietaris del patrimoni de l'Agrupació.

Bé, dons aprofitant-se d'aquesta política de portes obertes -la millor que es pot fer, segons nosaltres- algú jovenet que desgraciadament no ha assimilat encara els conceptes de llibertat i responsabilitat se'n ha dut cinc discs (d'unes tres mil pesetes de valor) que acabàvem de comprar en les aportacions voluntàries de més de vint persones..

De part d'aquestes persones i de tots els socis que ja no podran seguir escoltant aquesta música, moltes gràcies al qui hagi estat.

LA CORAL DE PORRERES A LA
MOSTRA DE TEATRE.

Per dia 22 d'aquest mes de maig està prevista l'actuació de la Coral de Porreres, en col·laboració amb la Filarmònica Porrerenca, al Teatre Principal de Ciutat. Representaran la popular sarsuela mallorquina "Ai Quaquín que ha vengut de prim", per haver estat convidats i seleccionats a participar a la Mostra de Teatre.

Com a porrerenca i com a entitat cultural ens congratulam de l'èxit d'aquest grup que amb el seu treball col·labora en el recobrament de la nostra cultura.